

Nogen i det andet Thing har yttret. Det forekom mig nemlig, at den ærede Minister omtalte, hvad Formanden i det der nedsatte Udvalg havde gjort gjældende.

Indenrigsministeren: Jeg omtalte, hvad min høitagtede Formand i Ministeriet havde gjort gjældende med Hensyn til et Punkt i Lovforslaget.

Formanden: Min Bemærkning beroede altsaa paa en Misforstaaelse og bortfalder som en Følge deraf.

J. N. Hansen: Den ærede Ordfører anførte, at Udvalget havde fundet det rigtigt at give endnu nogen Tid for de frivillige Overenskomster, inden den lovbefalede Ansættelse af vedkommende Commission fandt Sted. Jeg seer imidlertid, at Udvalget er gaaet noget videre, idet det vil, at vedkommende Tiendeyderer strax skal have samme Ret, som Tiendeyderen hidtil alene har havt, til at forlange Ansættelsen af Bederlaget for Tienden udført ved Tiendecommissionen. Jeg kunde have ønsket, at det ærede Udvalg ogsaa havde ladet dette staae hen til det samme Tidspunkt, nemlig den 1ste Januar 1854, og havde ladet den mellemliggende Tid blive udelukkende anvendelig for Forsøg paa frivillige Overenskomster. Ved strax at give ogsaa Tiendeydereren Ret til at forlange denne Ansættelse, kan man nemlig meget let netop komme til at forhindre de frivillige Overenskomster, som ellers i dette Tidspunkt muligviis kunde have fundet Sted, idet enkelte Giere kunde foretrække, istedetfor at indlade sig paa Underhandlinger med Tiendeyderne om en frivillig Overenskomst, strax at forlange Ansættelse ved vedkommende Commission. Imidlertid skal dette ikke være en Grund for mig til at stemme imod Udvalgets Forslag, men dog kun under den Forudsætning, at idetmindste den overordnede Tiendecommission bliver en anden, end den nærværende. Ved en Tilfældighed er jeg bleven forhindret fra ved denne Behandling af Sagen at stille et Ændringsforslag om en forandret Sammensætning af den overordnede Tiendecommission; jeg skal tillade mig det til 3die Behandling, men jeg har dog foreløbig villet udtale, at det kun er under Forudsætning af, at den overordnede Tiendecommission

bliver en anden end den nærværende, at jeg kan stemme for det Forslag, der her foreligger fra det ærede Udvalg.

Den foreslaaede nye § b troer jeg, vi med fuldkommen Tryghed kunne gaae ind paa, ikke at tale om den Grund, der er anført af den ærede Minister, men tillige af en anden Grund, den nemlig, at vedkommende Amtmænd i Almindelighed ikke staae i et saadant Forhold til Tiendeyderne, at en Vedtagelse for dem vil være til nogen synderlig Trøst eller Veiledning for de Paagjældende. Jeg skal endvidere blot tillade mig at henvise det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa et Udtryk, nemlig de første Ord i § 6. Jeg har ikke anset Sagen for at være af den Bigtighed, at jeg har stillet noget Ændringsforslag, men Ordet „Bederlag“, som er brugt der, forekommer mig ikke at være heldigt, og jeg skal derfor henstille til det ærede Udvalg, om det ikke maatte finde, at det burde hedde „Bærdien af de Korn-tiender“; at fastsætte et Bederlag for Korn-tiender, der eies af Yderne selv, forekommer mig ikke at være saa correct, som at sige, at bestemme Bærdien af de Korn-tiender, der eies af vedkommende Ydere.

Ordføreren: I Anledning af den ærede Taler's Øtringer skal jeg, navnlig med Hensyn til hvad han anførte om det Udfælgelige i en forandret Sammensætning af Overtiendecommissionen, bemærke, at Udvalget har, idet det henholder sig til den Opfatning af Sagen, som jeg før udtalte, ikke selv fremsat noget Forslag om en forandret Sammensætningsmaade af Overtiendecommissionen, men jeg kan ikke nægte, at, uagtet der er en Deel, som taler for en saadan Forandring, saa forekommer det mig dog ogsaa, at efter som Sagen med Hensyn til Naturalydelsers Forandring til faste Afgifter nu i det Hele staaer saa nær ved sin Afslutning, saa er det dog maaffee ikke aldeles rigtigt nu at indføre en ny Organisation af den overordnede Autoritet, som har med dette Forholds Ordning at gjøre. At Gierne have Ret til at forlange Tienden converteret til faste Afgifter, endog saa forinden 1ste Januar 1854, synes mig for det Første følger ligefrem deraf, at man maa indrømme Parterne i et saadant Rettsforhold